

РЕШЕНИЕ

№ 846

гр. София, 15.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 29.01.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Татяна Жилова

Вяра Русева

при участието на секретаря Мариана Велева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **12590** по описа за **2020** година докладвано от съдия Антоанета Аргирова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл.228 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

С Решение от 04.12.2020 г., постановено по н.а.х. дело №9058/2020 г. по описа на Софийския районен съд, СРС, НО, 22-ри състав е потвърдил Електронен фиш /ЕФ/ серия К № 2429850, издаден от СДВР, с който за извършено нарушение на чл.21, ал.1 от ЗДвП и на основание чл.189, ал.4, вр. чл.182, ал.1, т.3 от ЗДвП на Е. А. А.-законен представител на БАНКА [фирма] е наложено административно наказание „глоба” в размер на 100 лева.

В срока и по реда на чл.211, ал.1 от АПК, вр.чл.63, ал.1 от ЗАНН, решението е оспорено Е. А. А., чрез процесуалния му-адв.К. Ч., с искане да бъде отменено, заедно с потвърдения с него ЕФ.

Наведените касационни основания, предвид изложените в жалбата оплаквания, са за нарушение на закона и допуснати съществени процесуални нарушения-чл.348, ал.1, т.1 и т.2 НПК, вр.чл.63, ал.1 от ЗАНН.

Ответникът в законоустановения 14-дневен срок не е подал писмен отговор по касационната жалба.

В о.с.з. пред Административен съд- София-град, касаторът и ответникът не се представляват. От процесуалния представител на касатора обаче преди началото на

о.с.з. на 29.01.21 г. е депозирана писмена молба за уважаване на жалбата, в която е заявено и искане за присъждане на разноските за съдебното производство.

Участващият по делото прокурор от Софийска градска прокуратура, дава заключение за основателност на жалбата.

Съдът, като взе предвид релеванните с жалбата касационни основания по смисъла на чл.348 от НПК и тези, за които следи служебно на основание чл.218, ал.2 от АПК, вр.чл.348 и чл.354 от НПК, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима.

Подадена е от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законово установения за това преклузивен 14-дневен срок.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Приетата за установена по делото фактическа обстановка от СРС е, че на 11.12.2018 г. в 10.57 часа в [населено място], по [улица]срещу [жилищен адрес] с посока от [улица]към Околовръстен път, при ограничение на скоростта 50 км./час за населено място, е засечена скорост на движение на МПС лек автомобил марка „Л. РОВЕР ДИСК А.“, рег. [рег.номер на МПС] . О. скорост на движение е 76 км./ч., при грешка в измерване на скоростта от 3 км/ч, при разрешена такава 50 км./ч., т.е. констатирано е превишение на разрешената скорост от 26 км./ч. Техническото средство, с което е установено движението с превишена скорост, е АТСС „TFR1-M“ 505, одобрено и вписано в регистъра. Към инкриминираната дата собственик на посочения автомобил е БАНКА П. БЪЛГАРИЯ, със законен представител Е. А. А..

Въз основа на тези данни от СДВР е издаден електронен фиш за налагане на глоба в размер на 100 лева на собственика на автомобила за нарушение на чл.21, ал.1 от ЗДвП.

При така приетата за установена фактическа обстановка, СРС обусловил извод, че ЕФ е законосъобразно издаден. Този извод е аргументиран с измененията на ЗДвП, публикувани в ДВ бр.19 от 13.03.2015 г., съответстващи на Тълкувателно решение № 1 от 26.02.201 г. на ВАС относно използването на мобилни камери за установяване на нарушенията на ограниченията на скоростта, чрез добавяне в разпоредбата на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП на термина „автоматизирано“ техническо средство, дефиниран в § 6, т.65 от ДР на ЗДвП - „Автоматизирани технически средства и системи“ са както стационарните системи /прикрепени към земята и обслужвани периодично от контролен орган/, така и мобилните технически средства, които могат да са прикрепени към превозно средство или временно разположени на участък от пътя, установяващи нарушение в присъствието на контролен орган, който поставя начало и край на работния процес“. Процесното нарушение било заснето с техническо средство за видеоконтрол. С цитираната по-горе разпоредба от ЗДвП било въведено изискването автоматизираните технически средства и системи да бъдат одобрени и проверени съгласно Закона за измерванията /ЗИ/. Според чл. 26, ал. 1 от ЗИ контролът на средствата за измерване се извършва чрез одобряване на типа, първоначална проверка и последваща проверка. Председателят на Българския институт по метрология одобрява типа на средствата за измерване и издава удостоверение от одобрен тип, когато след изпитване и оценяване на типа е установено съответствие на типа на средствата за измерване с изискванията към тях /чл. 32, ал. 1 от ЗИ/. Следователно, мобилните системи за видеоконтрол след законодателните изменения представлявали годно средство за констатиране и заснемане на нарушения на установените ограничения на скоростта при спазване на въведените изисквания

контролният орган да не се намесва в работата на мобилното автоматизирано техническо средство, а само да го позиционира, включва и задава ограничението на скоростта, а след преустановяване на контрола да го изключва и демонтира. В настоящия случай не се установявали нарушения на тези правила за работа с мобилната система за видеоконтрол. Измерената скорост на движение на автомобила е 76 км/ч., допустимата грешка при измерването в тези случаи е +/- 3 км/ч. От анализа на доказателствените източници се достига до недвусмислен извод, че на посочената в електронния фиш дата, час и място с техническо средство било заснето движение на процесния лек автомобил със скорост от 76 км./ч. при ограничение от 50 км./ч. в населено място, с което е нарушена разпоредбата на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, като е установено превишение с 26 км./ч. Процедурата по издаването на процесния ЕФ протекла правилно, като след обективизирането му въз основа на постъпили и обработени данни за нарушение от автоматизирано техническо средство било установено, че МПС, при управление на което е осъществено нарушението, е собственост на БАНКА П. Б., със законен представител Е. А. А.. Издаденият по отношение на собственика на МПС, при управлението на което е осъществено нарушението, ЕФ подлежи на анулиране, когато се установи конкретното физическо лице, фактически водач на същото, към датата и на мястото на нарушението. В случая такива данни не били посочени по реда на чл. 189, ал. 5 от ЗДвП, тъй като към жалбата било приложено копие от декларация с дата 22.06.2020 г., поради което СРС приел, че ЕФ е издаден при спазване на разпоредбите на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП, и негов адресат е А., по отношение на превозното средство, с видим върху снимковия материал регистрационен номер. Правилно била приложена и санкционната разпоредба.

Решението е неправилно, като постановено при допуснати съществени процесуални нарушения, обуславящи отмяната му и връщането на делото за ново разглеждане от друг състав на СРС, по следните съображения на АССГ:

Касационната инстанция следва да възприеме изцяло, съобразно чл. 220 АПК, вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН, установената от СРС фактическа обстановка, но само когато не е допуснато съществено процесуално нарушение, свързано с процеса на допускане, събиране и преценка на доказателствените материали по делото или ограничаващо правото на защита на касатора в настоящото производство. В случая въззивната инстанция, като съд по фактите и по правото, не е събрала необходимите за изясняване на делото доказателства и е допуснала процесуална пасивност в нарушение на задълженията си по чл. 13 и 107, ал.2 и ал.3 НПК, вр.чл.84 от ЗАНН, както и процесуални нарушения, изразяващи се в игнорирането на относими доказателства и в недостатъчната преценка на някои от доказателствените материали за фактите, включени в предмета на доказване. В тази връзка АССГ сочи, че действително приложената към жалбата до СРС декларация по чл.189, ал.5 ЗДвП е в копие, но е видим мокър печат на СДВР, О“ПП“, в който е вписан вх. №4333200-60062/23.06.20 г., без обаче декларацията да се съдържа в оригинал в административнонаказателната преписка. В приложената в преписката справка „Списък с намерени фишове“ е отразено, че съставеният на 12.12.2018 г. ЕФ е съобщен на 15.06.2020 г. Следователно приложеното копие от декларация пряко сочи, че е спазен 14-дневния срок по чл.189, ал.5, изр.2-ро ЗДвП. При това положение дължимо е било СРС да прояви процесуална активност и да изиска от ответника оригинала на декларацията, а не директно да я игнорира от доказателствените

материали по делото по причина, че е представена от жалбоподателя в копие. Задължението за комплектуване на административнонаказателната преписка в цялост е за административно-наказващия орган. Действително ирелевантно е дали към датата на съобщаване на ЕФ, Е. А. има качеството на законен представител на БАНКА П. Б. АД, но СРС не е проявил дължимата процесуална активност и изобщо не е изследвал въпроса, дали към датата на извършване на нарушението-11.12.2018 г. същият е имал това качество. Последното обстоятелство не е установимо при извършване на справка в Търговски регистър, www.brga към настоящия момент. Освен това липсва обсъждане на доказателствената стойност и значение на съдържащата се в административнонаказателната преписка справка „Списък с намерени фишове“, в която за процесния ЕФ- ЕФ К 2429850 с дата на съставяне: 12.12.2018 г. и дата на съобщаване:15.06.2020 г., се съдържа отметка в графата „Анулиран“.

Суверенно право на решаващия съдебен състав е да формира вътрешно убеждение, но това следва да стане при обективно, всестрочно и пълно изясняване на всички обстоятелства по делото, обективизирано в мотивите към съдебния акт, което в конкретния случай не е било сторено. В крайна сметка въззивната инстанция е пренебрегнала процесуалното си задължение, произтичащо от чл. 339, ал. 3 НПК, вр.чл.84 ЗАНН да изложи изчерпателни и законосъобразни мотиви по всички основни фактически и правни въпроси, за разрешаване пред нея. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд. При липсата на фактически изчерпателни и аргументирани правни изводи в мотивите към решението относно релевантните за процесуалната и материалната законосъобразност на издадения ЕФ обстоятелства, включени в предмета на доказване по делото, касационният съд на практика не може да осъществи дължимия от него контрол за законосъобразност. Недопустимо е АССГ да постанови акт, който замести този на решаващия съд, което би лишило страните от една съдебна инстанция по фактите и приложението на закона. По изложените съображения, оспореното решение се отменя и делото се връща за ново разглеждане от друг състав на СРС.

По искането за разноси ще се произнесе СРС при новото разглеждане на делото-чл.226, ал.3 АПК, вр.чл.63, ал.3 ЗАНН.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал.2, предл.2 и чл.222, ал.2, т.1 от АПК, във вр. с чл.63, ал.1, изр.второ от ЗАНН, Административен съд София-град, XII-ти касационен състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Решение от 04.12.2020 г., постановено по н.а.х. дело №9058/2020 г. по описа на Софийския районен съд.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на Софийския районен съд.

Решението е окончателно и не може да бъде обжалвано и/или протестирано.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ

:1.

2.

